

steriet sidder, det er da i alt Fald et Fremskridt, hvis man vil komme til Erkendelse heraf. Men ikke blot har man af nationale og andre Grunde sine Betæneligheder ved at staa overfor Udsigten til et Valg, men der kommer ogsaa Røster, som advarer imod overhovedet at lade et Valg være Udgangen af den Situation, man tænker sig kan komme til at foreligge. Jeg kan ikke erkende, at nogen Situation hverken til Valg eller Afgang foreligger i dette Øjeblik, det er ikke mig bekendt. Jeg ser, at en radikal Politiker har anbefalet, at hvis Regeringen kom i den Situation, man forudsætter, maatte den gaa og overdrage andre at regere. Maa jeg spørge: Hvem er „andre“? Der skal vel være parlamentariske Forhold, ogsaa naar vi gaar; maa jeg bede om, at der saa først præsteres et nyt Regeringsflertal, det er i hvert Fald Forudsætningen for at følge en saadan Anvisning.

Jeg maa mene, at den Udgang, der er peget paa som en mulig Udgang, i Virkeligheden er den eneste naturlige. Der var to Partier, der i April 1924 tilsammen fik 2 Stemmers Flertal her i Folketinget, og de fik ved Valget den Opgave at føre en demokratisk Politik, saaledes som de som Opposition i de forudgaaende 4 Aar havde gjort gældende, at det burde ske. De to Partier, der hvert for sig, men dog paa sin Vis i Fællesskab havde ført Oppositionen under de 4 Aars Venstrestyre, fik paa Basis af denne Opposition og deres Deltagelse i Valgkampen udleveret Flertallet af Vælgerne, og de fik udleveret dette Flertal for derved at løse to Hovedopgaver: Pengevæsenets Ordning og Erhvervslivets Genrejsning, Arbejdsløshedens Bekæmpelse. Disse Spørgsmaal var i høj Grad fremme, var Hovedspørgsmaalene i den Valgkamp, der fandt Sted i 1924. Vi staar stadig med den sidste af disse Opgaver uløst og med en sørgelig Vækst i Arbejdsløsheden, i hvert Tilfælde for nærværende Tid. Nu har Ministeriet altsaa sagt, at nu maa der, efter forrige Aars af Venstre og de Konservative godt gennemførte Visnepolitik, gøres et praktisk Arbejde, nu maa det vise sig, hvad Rigsdagen vil være med til at gennemføre for at løse den Opgave, som Vælgerne krævede løst: Erhvervslivets Genrejsning, Arbejdsløshedens Nedbringelse, og Ministeriet sætter Stillingen ind paa denne Opgave. Jeg har ikke paa noget Tidspunkt i og for sig været i Tvivl om, at der ogsaa i det radikale Parti var megen god Villie til at medvirke til et godt Resultat, og Tiden vil jo ... ja, jeg

ved ikke, hvor længe det vil vare, men det vil jo ret snart vise sig, om mine Forventninger i saa Henseende skulde blive skuffet. Skulde det vise sig, at de skuffes, skulde det vise sig, at der ikke er et Flertal, der vil gennemføre virkelig positive og for Erhvervslivet og for Arbejderklassen nødvendige Foranstaltninger, ja, saa er det Flertal, der blev skabt ved Valget 1924, brudt sammen. Men det er der jo dog ikke noget overraskende i, det er sket ogsaa før her i Verden, og saa er den rette lovlige Vej Vejen ud til Vælgerne, der er i Virkeligheden ingen Vej udenom (Bifald fra Tilhørerpladserne).

Formanden: Tilhørerne maa forholde sig rolige.

Statsministeren (Starming): Jeg ser vel, at det ærede Medlem Hr. Holstein i Gaar Aftes har gjort nogle Bemærkninger i „Berlingske Tidende“, men det er dog nu endelig ikke det ærede Medlem, der afgør, hvad der skal anses for vigtige Led i et Erhvervsforslag, det maa dog formentlig være dem, der har Tingene paa nærmere Hold end det ærede Medlem, der afgør dette. Og vi har altsaa lagt vort Bestik i saa Henseende og sagt: De og de Led er særdeles vigtige for hele Planen, og derfor kan man fornuftigvis ikke bortamputere disse Led, uden at der maa komme Konsekvenser deraf.

I Anledning af den Advarsel, der lød fra det ærede Medlem Hr. Fraenkel, og da jeg i Grunden har saa uhyre megen Sympati for det ærede Medlem, for hans Interesse for offentlige Spørgsmaal, har jeg ved denne Lejlighed gerne villet sige dette, at han behøver ikke at nære nogen Frygt for, at det bliver paa det, han kaldte Nonsens eller personligt Kævl, at Valgkampen kommer til at staa, hvis det skulde komme til Valg. Nej, det bliver paa gode, solide Realiteter, det bliver paa de Spørgsmaal, der er bragt i Forgrunden allerede før denne Meningsudveksling, som det ærede Medlem altsaa ikke kan lide; det bliver paa Spørgsmaalet om Arbejdsløshedens Bekæmpelse, om Tilvejebringelse af Arbejde, om Erhvervslivets Ophjælpning i By og paa Land. Det er paa saadanne Spørgsmaal, en eventuel Valgkamp vil komme til at staa; det er højst sandsynligt, at den overhovedet ikke kommer til at staa, det vil, som sagt, den nærmeste Tid vise, men Indsatsen fra vor Side er ydet i de Lovforslag, som foreligger, og hvis et Resultat ikke naas med Hensyn til dem, ser jeg, som sagt, ikke anden